

Qui diantres ha mort el conillet blanc?

L'autèntic Jair Domínguez no és el dels acudits del Buenafuente, sinó el de l'espectacle de sang i fetge. En **Josep Lambies** l'entrevista arran de 'Segui vora el foc'

Confirmat: a en Jair li va el *gore*. Mutilacions, budells estripats, gent esclafada a les vies del tren, execucions a cop de navallada i ossos trencats amb un tall dolorós, estellat, com un escuradents. Aquest és el seu rotllo. "Sí, jo gaudeixo de tot això", respon. No en vulgueu fer psicoanàlisi de cigaló. L'afició se li va destapar, de la manera més matussera possible, quan tenia uns 12 anys, i sense cap trauma truculent a les esquenes. Ell i un amic seu estaven fent *zapping* —ai, aquells prodigiosos 90!— i es van trobar amb una retransmissió des d'una plaça de toros, en l'instant just en què el brau li arrencava la cara d'una banyada al matador, engalonat, que va fer una cabriola aèria i va aterrar sense galta a la sorra.

Molts ens havíem fet una idea equivocada del tipus de persona que és en Jair. Si li havíeu seguit la pista com a guionista de *Minoria absoluta*, dels *stand-ups* del Buenafuente i altres joies de l'humor de la ceba, potser us l'imaginàveu com el gracioset de torn, rèplica ràpida i un peu coix per a l'acudit marró, que sempre paga la primera ronda. *Niet*. "És molt fàcil fer riure —rebla—. Quan aprens la fórmula del gag, ja no té més secrets. És qüestió d'ofici". I així és com hem descobert la impostura: l'autèntic Jair és el rapinyaire que sent morbo pel xou de sang i fetge. L'home que l'any 2012 va publicar *Hawaii meteor*. El que ara ens torna a regirar la bilis amb *Segui vora el foc*.

És la seva segona novel·la, i tracta de dos germans sinistres que es dediquen a filmar, càmera domèstica en mà, qualsevol suïcidi, accident de trànsit o catàstrofe humana que

ulls de zombi que sagna per tots els porus. "Oh, que bé que te n'hagis adonat!", exclama. No entenc per què tanta alegria, no cal estar dotat d'una gran perspiciàcia per notar que, en el millor dels casos, al pobre bitxo li han passat un ribot per tot el cos. Si això us impacta, espereu al llibre. Hi surt un motorista que, després d'un accident, intenta recollir els seus propis intestins de terra i tornar-los a ficar dins l'estómac obert.

Potser sí que és una mica sàdic. ¿Justifica això que n'hagi rebut per totes bandes? Al juny del 2006, els d'El Corte Inglés

“
Amb el meu amic sempre dèiem que anàvem a veure vídeos de misteri

van censurar la presentació del seu llibre de relats *Jesucrist era marica*. Pel títol, que els semblava ofensiu. Després va venir l'episodi del *Bestiari il·lustrat*, que el va portar fins a les portes de l'Audiència Nacional. I l'última va ser un tuit sobre la Selecció Espanyola que per poc no li costa el cap. "Mai no m'ha agradat buscar polèmica —es defensa—. No vull aquest tipus de notorietat. Qui vol estar tot el dia en el punt de mira?". Ningú, esclar. Però en Jair té la virtut poc desitjada d'atraure la controvèrsia. Vivim en un món en què, per bé o per mal, si t'agrada el *gore* algú et farà psicoanalitzar.

Segui vora el foc
Amsterdam. 320 pàg. 18,90 €

hagi deixat rastre de tripes. "He vist moltes coses d'aquestes al llarg de la vida —explica, mig desmenjat— i mai no m'han afectat sobremanera". Se'n va fer consumidor habitual durant la pubertat. La resta de nens mataven les hores esforçant-se per intuir la corba d'una mamella entre l'eixam de mosques catòdiques de les emissions codificades a l'horari adult de Canal+. Ell i aquell amic

de l'investida, en canvi, quedaven per mirar escabrositats carnisseres, com més indigestes millor. "Dèiem que eren vídeos de misteri", allega. Ves, un nano sinistre.

Que sí, que a en Jair li va el *gore*. I té els nassos de dir que el que surt a la coberta del llibre, un dibuix de Joana Santamans, és un alegre i bucòlic conillet rosa. Les coses clares: es tracta d'una llebre blanca amb